

pečovati, by byly spotřební magacíny řádně uzavřeny a pod dozorem, by z nich byly třaskaviny jen spolehlivými osobami jen v potřebném množství vydávány, a by neupotřebené třaskaviny byly koncem pracovní doby vráceny a na bezpečných místech uschovány. Jak by měl zaměstnavatel o to, co shora uvedeno, pečovati, v cit. min. nařízení uvedeno není a ani uvedeno býti nemůže, poněvadž taková bezpečná kontrola není možná, není-li zaměstnavatel sám při vydávání a odstřelování třaskavin přítomen. To však z důvodů shora uvedených možno není, při čemž též na váhu padá, že ten, kdo třaskaviny vydává, může je vydávati podle svého dobrého zdání a že při používání třaskavin — děje-li se racionelně — mohou býti třaskaviny též uspořeny. Musí se tudíž zaměstnavatel spoléhati na toho, koho vydáváním třaskavin pověřil — v souzeném případě to byl vedoucí dělník Rudolf W. Z těchto úvah a ze shora cit. doslovu § 115 a 105 cit. nař. vychází na jevo, že péče o to, by nespotřebovaná zapalovadla a nespotřebované náboje byly náležitě dělníky po skončení pracovní doby vráceny do skladiště, není osobní povinností zaměstnavatele a že péče o to nemusí býti přenesena na osobu třetí, nýbrž že stačí ustanovení vedoucího dělníka, jenž však musí býti osobou způsobilou (nedbalost při výběru). Není-li tento přední (vedoucí) dělník osobou způsobilou a věděl-li o tom zaměstnavatel neb nepřesvědčil-li se o tom, že takovou osobou je, pak ovšem je on za kontrolu zodpovědným. Než v tom směru postrádá napadený rozsudek zjištění a bylo jej již proto zrušiti. Ve druhé řadě jest odůvodněn i zmatek podle § 281 čis. 5 tr. ř., pokud stížnost vytýká, že soud nepřihlédl k výpovědi svědka Adolfa K-a, jenž udal, že mu W. řekl, že si může dynamit zaopatřiti sám. Tato výpověď byla důležitou k posouzení otázky, zda dynamit, jímž bylo neštěstí přivozeno, pocházel ze zásob obžalovaného. Okolnosti tímto svědkem potvrzené by mohly nabýti významu i v případě, kdyby nalézací soud nabyt přesvědčení, že přední dělník Rudolf W. nebyl osobou spolehlivou a způsobilou a že se obžalovaný při náležité opatrnosti o tom mohl přesvědčiti. Z těchto důvodů bylo napadený rozsudek zrušiti a podle § 288 čis. 1 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3578.

Podmíněné odsouzení nelze povolit obžalovanému, který se dopustil několika trestných činů, jež nejsou výronem chvilkového vybočení z mezí právního řádu, nýbrž činy podle své povahy uváženy a připsány.

I když vzhledem k zásadě § 265 tr. ř. a k ustanovení § 6 odst. čtvrtý druhá věta zákona o podmíněném odsouzení mělo býti rozhodnuto jednotně o celém trestu uloženém dvěma rozsudky, nedovoluje zásada § 295 tr. ř. tak postupovati, omezil-li státní zástupce své odvolání jen na rozhodnutí obsažené v rozsudku pozdějším.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, Zm I 739/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v České

Lípě z 15. září 1928, pokud jím byli uznáni vinnými Oskar Václav V. zločiny podvodu podle §§ 197, 200, 203 a 197, 199 a) tr. zák., Antonín H. zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a František Antonín K. zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zločinem podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. a zločinem nedokonaného svádění k podvodu podle §§ 9, 197, 200, 203 tr. zák. Zároveň vyhověl Nejvyšší soud jako soud zrušovací odvolání státního zastupitelství z povolení podmíněného odkladu výkonu trestů obžalovaných Roberta Sch. a Oskara Václava V-a a tresty těmto obžalovaným uložené prohlásil za nepodmíněné, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud odvolání státního zastupitelství napadá povolení podmíněného odsouzení obžalovaným S-ovi a V-ovi, je v právu a bylo mu vyhověno. Posuzuje otázku, zda jsou tu podmínky § 1 zákona o podmíněném odsouzení při obžalovaném Sch-ovi, postavil se nalézací soud na stanovisko, které zaujal zrušovací jakožto odvolací soud vyřizuje odvolání tohoto obžalovaného z rozsudku z 9. září 1927. Přehlédl však okolnost, jež zcela mění tehda předpokládaný obraz povahy obžalovaného a jež nebyla známa a nemohla tedy býti uvážena při rozhodování o podmíněném odkladu výkonu trestu uloženého rozsudkem starším, že se totiž obžalovaný S. dopustil celé řady těžkých trestných provinění. Právě z mnohosti trestných činů obžalovaného jest však souditi na jeho povahový sklon k prohřešování se proti právnímu řádu a není odůvodněno předpokládati a obžalovaném, že by se i bez výkonu trestu polepšil a vedl řádný život. Vzhledem k zásadě § 265 tr. ř. a k ustanovení § 6 odst. čtvrtý věta 2 zákona o podmíněném odsouzení mělo by arci býti rozhodnuto jednotně o celém trestu uloženém obžalovanému S-ovi oběma rozsudky. Než zásada § 295 tr. ř. nedovoluje tak postupovati v souzeném případě, protože státní zástupce omezuje odvolání jen na rozhodnutí obsažené v rozsudku pozdějším. Mohlo mu tedy také jen v tomto rozsahu býti vyhověno výrokem, že se trest uložený obžalovanému Robertu S-ovi rozsudkem nyní napadeným prohlašuje za nepodmíněný. Také co do obžalovaného V-a platí, že se dopustil dvou trestných činů, jež oba nejsou výronem chvilkového vybočení z mezí právního řádu, nýbrž činy podle své povahy uváženými a připravenými. Ani tu není tedy přes okolnosti zdůrazněné v rozsudku podstatných důvodů k předpokladům § 1 zákona o podmíněném odsouzení, pročez bylo odvolání státního zastupitelství vyhověti.

Čís. 3579.

Podle § 24 zák. ze dne 31. prosince 1874, čís. 5 z. zák. pro Moravu z roku 1875 (silniční řád pro veřejné neerární silnice) mají veškeré povozy bez rozdílu na každé silnici jezdit po levé straně vozové dráhy, nevyžadují zvláštní okolnosti výjimky.

Ridič automobilu, před nímž jede selský povoz a opačným směrem s kopečku rychlým tempem cyklista, z jehož rozpačitého a nejistého